

végén tagegyesületünk érett korába lépett. Az ő vezetése és az a támogatás, amelyet a Burroughs Wellcome-tól szerzett, nagyban hozzájárult a tagegyesület működésben tartásához és megerősödéséhez. Az ő példamutató közreműködése nélkül nem lennénk most az a dinamikus egyesület, ami vagyunk. A Research Triangle Park szakkönyvtárainak nem lehetne részük ilyen határozott irányításban az ő modellnek tekintett szerepvállalása nélkül. Mindezekért üdvözljük *Trombitás Ildikót*, a „Kiváló Teljesítményért” 1991. évi díjazottját.

*

Burroughs Wellcome Co.
3030 Cornwallis Road
Research Triangle Park, N. C. 27709

A Szakkönyvtárak Szövetsége Észak-Carolinai Tagegyesületének Közleményei szerkesztőségének.

Kedves tagtársaim! Dav Robertson előzetes figyelmeztetése ellenére, mélyen meghatott az egyesület 25. évi gyűlésén nekem átadott „Kiváló Teljesítményért” kitüntetés.

Amióta 1970-ben Észak-Carolinába költöztem, mindig rendkívül nagy örömet találtam az egyesület tagjaival való együttműködésben. Az egyesületnek köszönhetem, hogy számos

igen kedves, okos és nagyon érdekes emberrel találkoztam.

Életemet mindenkor azok az elvek irányították, amelyeket legjobban Leo Rosten „Szenvedélyek és előítéletek” című könyvéből vett idézettel lehet összefoglalni: „Azt hiszem, az élet célja hasznosnak lenni, megbízhatónak lenni, együttérzőnek lenni. A legfontosabb ahhoz, hogy az ember egyáltalán éljen, hogy tervezzen, hogy kiálljon valamiért, és hogy különbözzön.” A Szakkönyvtárak Szövetségének elismerése, amelyben az észak-carolinai információ terén végzett munkámért részesített, valóban nagy örömmel tölt el.

Ez a kitüntetés bármilyen hízog is, nem tekintem egyedül a magam érdemének, hogy a Burroughs Wellcome Co. „mintakönyvtár” lett. Az érdem túlnyomórészt a lelkiismeretesen dolgozó, képzett és lelkes szakembergárdát illeti, valamint a vállalat igazgatóságát, amely támogatott bennünket abban, hogy kifejlisszük ezt a remek információs intézményt.

Szeretnék a jövőben is együtt dolgozni a szakkönyvtári tagegyesület kiváló tagjaival, még hosszú éveken át.

Üdvözlettel:
Ildikó

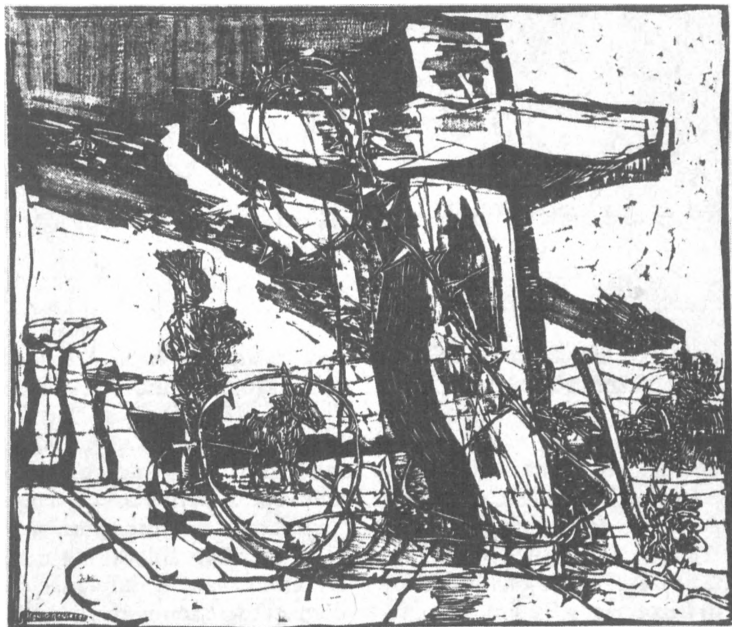
(Az *N. C. Chapter of the Special Libraries Association Bulletinjéből.*)

Napló

A hamiltoni öregcserkészek könyvtári akciója

Könyvek a megmaradásért címmel közöl érdekes interjút *Mogyoródy Szabolccsal*, a hamiltoni Magyar Öregcserkészek Szövetsége vezetőjével az *Erdélyi Magyarság* májusi száma. Az öregcserkészek munkaközössége felmérte az észak-amerikai (elsősorban egyetemi) könyvtárakban az angol nyelvű magyar történelmi, politikai és katonai tárgyú művek jelenlétét. Az ötven („baráti hangú”, „nemzetünknek hasznos”) könyvet, valamint négy folyóiratot felsoroló kérdőívre adott mintegy háromszáz könyvtár válaszából kiderült, hogy „megdöbbentően kevés” egyetem vásárolta meg a listán

szereplő műveket, sőt közülük azokat, amelyeket a szövetség megküldött sok helyen meg sem őrizték. A washingtoni külügyminisztériumban például mindössze tíz, a jegyzéken szereplő könyv található, de annál inkább előfordulnak a könyvtárakban *Masaryk*, *Benes*, *Titulesscu*, *Iorga* és *Pascu* „professzor” és (tanítványainak) művei. (Ezek között, az öregcserkész szerint „számunkra kellemtelen” szerzők között szerepel egyébként *Jászi Oszkár* is.) A felmérésből megállapították, hogy az állomány hiányosságai miatt a legtöbb egyetemi októnak (hallgatónak) nincsenek meg a köz-

vetlen lehetőségei a magyar kérdés tárgyilagos vizsgálatára.

Ezért vállalkozott a szövetség munkaközössége arra, hogy az amerikai és kanadai magyarok körében végzett gyűjtés eredményeként 82 egyetemi és kormányzati könyvtárnak több mint 800, általuk kiválasztott könyvet küldjön el. Mindehhez hozzátartozik még, hogy eredeti elgondolásuk szerint csak a legnagyobb könyvtáraknak kívántak 8–10 fontos könyvet ajándékozni, ám kiderült, hogy az amerikai elnökök fele kis egyetemeken, olyan iskolákban végzett, ahol „valószínűleg híre sem hallották a hazánknak”. Megállapították hát, hogy ezekkel a könyvtárakkal (és a könyvtárakat feltehetően használó jövődöbéli elnökökkel), valamint a külügyi és politikai kutatóintézeti intézményekkel is számolva, kb. 1200 könyvtár ellátását kell felvállalniuk. (Ez hozzávetőlegesen 200 000 dollárba kerül majd.)

Mogyoródy Szabolcs arra is felhívta a figyelmet, hogy ettől az akciótól (amelynek megvalósítása függ az egyébként erősen emelkedő közösségi támogatás mértékétől is) természetesen nem várható azonnali, látványos eredmény Magyarország jobb megítélésében, megismerésében, de a megfelelő könyvek könyvtári jelenléte évek múlva bizonyára a mainál kedvezőbb helyzetet teremthet. Azaz a vállalkozás, a gyűjtemények fejlesztésére fordított pénz: „Hosszú távon kitűnően kamatozó be-

fektetést jelenthet”. (Mint ahogy bizonyára jó befektetést jelentett a New York-i Roumanien Library kiadó által közreadott és széles körben terjesztett számos kiadvány a kiadó létrehozójának és fenntartójának.)

Csak gratulálni tudok az öregcserkészek – stratégiai, módszertani kérdésekben a könyvtárosoknak is példát mutató – kitűnően szervezett akciójához. Már csak abban bizakodom, hogy a hamiltoniak akciója valamilyen módon követőkre talál a hazai öregcserkészek között is. Például kezdeményezhetnének egy mozgalmat a helyi önkormányzatok vagy a hangadó politikusok körében annak fel-, helyesebben elismertetésére, hogy a könyvtárak fenntartására, állományuk gyarapítására fordított pénz valóban jó beruházást jelent. És természetesen kezdeményeznék azoknak a műveknek (folyóiratoknak) a beszerzését, amelyekre egy-egy könyvtárban ma már a rohamosan csökkenő és inflálódo állománygyarapítási keretből már nem futja.

Mert elképzelhető, hogy (lett-légyenek azok egyetemi vagy önkormányzati intézmények a könyvtárainkat használó leendő államférfiak nem/vagy egyre nehezebben) jutnak majd hozzá azokhoz a művekhez, amelyek a későbbi tevékenységükben, döntéseikben „nemzünknek hasznos” módon kamatoznak majd.

AraTóni